

Svišťové

A. STOLJAROV

**Přeložil J. TÝČ
Ilustrace M. HAVLÍČEK**

Seržant, který šel jako první, najednou zvedl ruku.

„Co je?“ jenom rty se zeptal kapitán.

„Je tam louka a na ni dům,“ seržant mhouřil oči do listí.

„Svišťové do domů nechodí,“ řekl praktikant. Spolu s doktorem sem dorazili s malým zpožděním.

„Tiše!“ napomenul je seržant. „Tiše. Je ten dům vyznačen na mapě?“

„Jistě. Je to hájenka,“ odpověděl kapitán.

Seržant nějakou dobu prohmatával louku očima.

„Půjdu se tam podívat,“ oznámil zakrátko.

„Praktikant vpravo, doktor vlevo, vzdálenost dvacet metrů,“ zavelel kapitán. „Zalehnout. Samopaly připravit k boji. Bez varování střílet na všechno, co se pohne. Opakuji – na všechno! A teď potichu!“

Poslední příkaz se splnit nepodařilo. Praktikantovi při každém kroku něco zapraskalo pod nohama. Větve a velké listy mu narážely do obličeje. Dvacet metrů – to je třicet kroků! Dost! Zalehl. Půda tu byla vlhká. Lokty měl vzápětí celé promočené. Na louku moc neviděl. Překulil se, jak ho to učili. Před očima se mu houpala křehká bršlice, chvěla se rudá zrníčka peckovice.

Strašně se styděl. Bylo mu trapné, že se nenaučil správně se pohybovat v lese. To když utíká seržant, nepohne se snad ani větvička. A on? Hluk, rachot, rámus, praskání. To je jistá výpověď. No co se dá dělat? Konečně – není přece výsadkář nebo pátrač, do skupiny byl zařazen jako odborník přes zoologii. Měl přinést popis svišťů. Pokud se tu ovšem nějaké vyskytují, dá se o tom velice pochybovat, protože jsou v lese už třetí den a nikde po nich ani památky. Je možné, že tady vůbec nejsou. Mohou být klidně dvě stě kilometrů vzdáleni. A oni tady prohledávají každou píď země. Když se to tak

vezme, má ve skupině nejdůležitější úkol. Přinést kvalifikované informace. Ti všichni ostatní tu vlastně jsou jenom pro jeho ochranu.

Kapitán zalehl prozíravě na kopečku, kde je trochu sušší terén. Nalomil před sebou větvičku, která mu vadila ve výhledu, opřel se lokty připraven ke střelbě. Křivé břízky nad ním se uzavíraly a vytvořily tak přírodní stan. Louka byla dokonale přehledná, plná slunce, jako hedvábná. Uprostřed za povalenými bidly jako kdyby vyrostla ze země hájenka. Na střeše se zelenal mech. Mezi trávou se třpytilo křivé okno.

Kapitán si nezvolil bezdůvodně postavení uprostřed. Odtud se dala ostřelovat celá louka. V případě nutnosti mohl krýt seržantův ústup docela sám. Na praktikanta se moc spoléhat nemohl, a doktor? Na něm byl vojenský jenom ten název – vojenský lékař. Z deseti výstřelů jde devět pánu bohu do oken.

Kapitán spokojen nebyl. Do skupiny byli zařazeni jenom dva zkušení pátrači, on a seržant. To je výsledek těch kompromisů. Nehledě na nejrůznější přátelské vztahy měl naléhat, aby mu přidělili ještě aspoň dva z biologického výsadku. S výsadkáři se dá pracovat. Při výcviku je učí střilet ve skoku, při kotrmelci, se zavřenýma očima. S nimi se člověk nemusí bát ani na otevřených místech. Na co by jim pak byl doktor? Ti lidé si první pomoc poskytnou sami. A když dojde k něčemu vážnějšímu, obvykle už není komu pomáhat. Nemůže zapomenout, že někde v těchto místech zmizela Kolitsova skupina. Oznámili jenom, že jdou na sviště a dost, víc už žádná další zpráva, žádná stopa, doposud nenalezli ani jejich těla. A to měl Kolits přinejmenším stejné zkušenosti jako on. Byl to přece Kolits, kdo podal hlášení o nebezpečí ze strany svišťů ještě před útokem na obilnářské farmy v jižních oblastech. On to byl, kdo si

jako první ověřil, že svišťové útočí v organizovaných stádech, a kdo předpokládal existenci reprodukčního centra. Kapitán si ani nevšiml, jak se seržant objevil na louce, prostě tam najednou vyrostl, chvíli zůstal stát a pak vyrazil na cestu se samopalem v pohotovosti. Tráva mu byla po kolena. Kapitán si vzal na mušku okraj hájenky.

Bylo ticho, vedro, pískali komáři. Seržant došel až k hájence, šklbl dveřmi a jak ho to učili, odskočil stranou. Dveře zůstaly viset na jediném závěsu. Už bez obav vstoupil dovnitř, vzápětí se objevil znovu a zamával rukama nad hlavou.

„Kupředu!“ zařval kapitán do mikrofону.

Praktikant vyběhl první. Musel ho vrátit: nemá přece smysl vyšlapávat na louce novou cestu. Doktor se jako medvěd zapletl ve křoví, vypoťácel se ven celý pomačkaný, jako kdyby tam spal celou věčnost, samopal se mu houpal na zádech.

„Dům je prázdný,“ hlásil seržant. „Byl opuštěn před dvěma třemi měsíci. Žádné stopy tu nejsou.“

„Přestávka!“ zavelel kapitán. Sám si s úlevou uvolnil popruhy u batohu. Praktikant se okamžitě rozvalil na zádech a nezkušeně jako malý kluk odhodil samopal.

„Já už na těch svých nohách nejsem schopen udělat ani krok,“ řekl doktor.

„A co se vám na tomhle místě nelíbí?“ zeptal se praktikant. „Je tady přece klid, nádherné ticho...“

„Když svišťové proniknou do domu, obvykle odnesou všechny potraviny,“ vysvětloval kapitán.

„Pohádky,“ namítl praktikant. „Vždyť to jsou býložravci.“

„To je možné,“ suše řekl kapitán.

Seržant ignoroval všechny ostatní, díval se jenom na něho. „Zdržíme se tady. Jedna hodina na situaci nic nezmění, dokonce i kdyby nás objevili.“ A ještě dodal:

„Doktor se postará o oběd, praktikant jako pozorovatel. Seržante, zjisti u dalších skupin, jak to tam vypadá!“

Seržant s pramalou ochotou vysunul anténu z vysílačky, na uši si připlácl sluchátka, s odporem pohlédl na praktikanta, který před ním vyrostl v celé své velikosti a přejížděl hlavní samopalu ze strany na stranu.

„Sedni si a nemotej se tu! Člověka by z tebe rozbolela hlava. Kdyby šli z téhle strany, viděli bychom je včas. Sleduj nejbližší okraj lesa. A nemrskej tím samopalem, ještě někoho postřelíš!“

Kapitán vytáhl mapu a zaznamenal místo odpočinku, pohlédl na uraženého praktikanta. Seržant by na něho nemusel tak tvrdě. Ovšem na druhé straně – nejsou přece v mateřské škole, za ruku ho tady nikdo vodit nebude. Pokud jde o pozorované místo, má seržant taky pravdu. Není nejvhodnější. Je to volné prostranství. Kdo jenom to ale řekl, že svišťové mají volné prostranství nejraději? K oběma útokům na stanici došlo přece v lese. Farmu zničili v místě, kde začínal les. Takže nikdo pořádně vlastně nic neví. Aspoň tedy o svištích ne.

Před půl rokem hlásily obilnářské firmy z jihu, že na jejich pohraniční farmy pravidelně útočí nějaká zvířata podobná opicím, ušlapou pole a ve velkém množství odnášejí zrní. Nejdříve byli všichni toho názoru, že jde o jakousi vlnu, o přemnožení zvířat. Středisko tam okamžitě odeslalo skupinu: báli se, že něco zanedbají. Asi jako se to stalo při mravenčí vlně. Skupina odeslaná na jih měla za úkol shromáždit informace. Získali jich dostatečné množství. První den rozložili lůžková oddělení a skupina zastřelila několik desítek svišťů. V noci jim svišťové připravili odvetu...

Kapitánovi se zatajil dech. Čtrnáct lidí přišlo o život! Některé z nich dobře znal.

„Mám spojení!“ hlásil seržant.

Kapitán otevřel oči. Lůžkové oddělení s narovnanými těly mu zmizelo z očí. Bylo poledne. Zelené břízy snad byly průhledné. Slunce se usadilo rovnou nad hlavou.

„Zeptej se na situaci,“ řekl.

Doktor vykřikl, protože si popálil prsty, když bral konzervu z ohřívače.

„Hotovo.“

Seržant složil vysílačku. „Nikdo na nic nenarazil,“ řekl zamračeně. „Zítra se dostanou z lesa.“

Praktikant hrábl jako první do konzervy s dušeným masem. „Nezapomeň ale, že jsi pořád pozorovatel!“

Praktikant se zamračil, odhodil lžící a chytil znovu samopal.

„Tedy, hoši, já tak strašně rád jím,“ řekl doktor. Pohodlně se rozvalil na břicho, vytáhl ze zadní kapsy plochou láhev. „Dáme si, veliteli? Já to jako medik doporučuju.“

„Proč jim říkáte svišťové?“ zeptal se kapitán.

„Předpokládá se, že jsou s nimi geneticky spojeni,“ ne příliš ochotně odpověděl praktikant. Stále se ještě cítil uražen. „Existuje názor, že naši svišti stepní se pod vlivem nějakých faktorů přeměnili v nový druh. Ovšem přeměňování druhů je procesem nesmírně dlouhodobým, tady došlo k nějakému skoku. Přirozeně že tohle je pouze jedna hypotéza.“

„Hy-po-té-za,“ řekl seržant.

„Teprve je začali studovat,“ pokračoval praktikant a pozoroval les.

Doktor se nedočkal dovolení napít se, tak schoval láhev zpátky do kapsy a povzdechl si:

„To je život... Člověk se vláčí po lese jako... svišť, mokne, nespí, a dokonce mu ani nedovolí osvěžit se.“ Když se ujistil, že snědl polovičku, odložil konzervu. „Poslouchejte, praktikante, je to pravda, že svišťové

dovedou lidi hypnotizovat? Když prý se to zvíře podívá do očí, člověk celý zdřevění a nemůže se ani hnout.“

„Tobě se, kamaráde, asi vrazilo do mozku to jídlo“ jedovatě mu řekl seržant.

„Bane, hoši, nevím jak vy, ale já bych se nechtěl k těm zvířatům dostat. Viděl jsem, co dělají na jihu na farmách.“

„Všichni jsme to viděli,“ řekl kapitán. „A už toho nechte.“

„Slyšel jsem něco o tak zvaném ‚černém pohledu‘,“ řekl praktikant. „Podle mne to je nesmysl. Nesmíme ty sviště přeceňovat. Vždyť jsou to zvířata. Pravda ovšem je, že profesor Levin říká něco o začátcích kolektivního rozumu, tohle všechno je ale jenom hypo... domněnka. Skutečný rozum v lidském slova smyslu nemají, v optimálním případě jde o organizovaný instinkt, jako mají třeba mravenci. Možná že v budoucnu, až se patřičně vyvinou... Bude to jistě zajímavé.“

„Já osobně vůbec zvědavý nejsem,“ řekl doktor. „A dávám přednost tomu, když se od nich mohu držet co nejdál. Budeš mě krýt, kdyby se něco dělo?“ obrátil se na seržanta.

Seržant neodpověděl: vzal samopal ležící na kolenou a soustředěně pohlédl do křoví. Doktor se bleskově otočil a cvakl pojistkou.

„No tak,“ řekl seržant.

Kapitán odhodil prázdnou konzervu, kterou pohltilo křoví.

„Něco tam bylo,“ seržant nechal klesnout hlaveň zbraně. „Musíme jít, veliteli. Ten les se mi nelíbí.“

Kapitán celou výpravu uzavíral. První šel jako neslyšný stín seržant, za ním se vlekl doktor s praktikantem, ti byli slyšet dobře kilometr daleko. Kapitán viděl, že ten les je něčím jiný. Byl mrtvý. Bez jediného ptáčka. Osiky se ani nepohnuly. Pichlavé jedle se tiskly jedna na druhou. Shora sem pronikalo svými kolmými paprsky slunce.

Nikde ani živáčka. A ticho. Jako kdyby to ani nebyl les, ale kulisy vyrobené z překližky. Soudě podle mapy, zbývaly jim na hranici lesa se stepí ještě dva dny. Přidělili jim nejsevernější cestu. Ostatní se měli dostat z lesa podstatně dřív. A samozřejmě že taky nic nenajdou. Kdo ví, kdo tyhle pátrací skupiny vymyslel. Mají svůj význam při vzniku Vlny: vysadí se několik skupin, operativně určí ohnisko a vlastními silami je zlikvidují nebo přivolají zvláštní skupinu a přesně jí vymezí oblast.

Je samozřejmě nesmyslné ukládat průzkumníkům, aby oblast pročešali. Co může dokázat pět skupin, celkem dvacet lidí v lesích, kde se měří na tisíce kilometrů. Říká se tomu lokalizace aktivních Vln malými silami. Počítá se s tím, že populační křivka, která už čtyřicet let znepokojuje přírodu, bude klesat. Doufá se v postupnou stabilizaci. A jak se ukazuje, jsou to marné naděje. Kdepak, žádná celková stabilizace nebude. Teď je to jasné. Genetický fond přírody je natolik narušen, že se sám nedokáže uvést do patřičného pořádku. Nebezpečné odchylky se musí likvidovat. A když se sáhne k něčemu takovému, pak musí být udělány i odpovídající závěry. Žádné pátrací skupiny, ale armáda, dvě armády, tři, prostě tolik, kolik jich bude zapotřebí. Obklíčit les, neprodyšně ho uzavřít a pročešat, prohlédnout každé stéblo. Zničit všechny sviště. Jenom tak se to dá dělat!

Šli už přes hodinu. Les byl stále tmavší. Stromy se rozrůstaly do šíře. Začali narážet na modříny s mohutnými vyvrácenými kořeny, které vytvářely tmavé jeskyně, a ty drásaly nervy. Zdálo se, že v jejich tmě někdo sedí, krčí se, blýská očima a čeká na příhodný okamžik.

Téměř neviditelný seržant se ve svém maskovacím obleku zastavil mezi dvěma velkými stromy. Skupina

došla až k němu. Doktor znovu sáhl po láhvi s vodou. Praktikant si otíral pot. Poslední kilometry přes polomy byly velmi namáhavé.

„Musíme se dostat z lesa, veliteli,“ řekl seržant. „Všude se něco hýbe, a když k tomu člověk přijde blíž, nikde nic.“

„Můžeme jít rovnou na jih,“ řekl kapitán. „To by nám k hranici lesa zbývalo padesát kilometrů. Zítra budeme venku.“

„Ne, veliteli, zavolej vrtulník. Zavolej ho, víš, že nemluví nikdy do větru.“ Seržant se prudce otočil k hustým nízkým jedlím. „Teď zase! K čertu!“ Najednou vystřelil dlouhou zalykající se dávku.

Z jedlí se začaly sypat špičky stromů, jeden tenký stromek zasténal a naklonil se kupředu.

Vtom se z vysokých modřínů na skupinu vrhla horká kožešinová piščí lavina.

Žilnaté prsty uchopily kapitána za krk a s neuvěřitelnou silou ho něco táhlo vzhůru s hlavou zvrácenou dozadu.

Seržantův samopal vyplivl krátkou dávku a pak mlčel. Koutkem oka kapitán uviděl, že seržanta celého ukryla mrštná těla a hemžící se změt' se valila po louce. Jenom na okamžik zahlédl seržantovu tvář.

„Střílej, veliteli, střílej!“ zvolala ta tvář a znovu zmizela pod chlupatýma rukama.

Kapitán si rval prsty z krku, jakmile se mu to podařilo, hned ho držely prsty jiné. Viselo na něm pět šest svišťů. Jenom aby neupadl. Člověk nesmí upadnout, jinak je konec. Proč ale nikdo nestřílí? Past! Jak hloupě v ní uvízli! Kde má vlastně samopal? Takhle zřejmě dopadla i Kolitsova skupina. A nikdo se nedozví, co se s nimi stalo. Tak proč nikdo nestřílí? Temný obličej se žlutýma vzteklýma očima neuvěřitelně podobný lidskému se zjevil přímo před ním. Ústa byla rozevřena v pronikavém pištění.

Kapitán nakonec upadl, chytili ho za nohy, dusil se v horkých kožešinách, vlekli ho za vlasy, řval bolestí, snad zázrakem se mu podařilo natočit samopal, vystřelit dávku naslepo, pak další, s vřeštěním ho začali svišťové pouštět, podařilo se mu postavit na nohy, točil se jako káča a krátkými dávkami střílel do odskakujících zvířat.

Konec. Svišťové zmizeli. Tři z nich se povalovali kousek od něho. Proč je takové ticho? To přece není možné, aby bylo takové ticho, nikde není slyšet jediné zavřeštění. Kapitán zasunul nový zásobník. Větve kousek od něho se trochu zachvěly. Padl na zem a připravil se ke střelbě.

„Veliteli! Nestřílej!“ Sotva stačil zadržet prst. Z lískových keřů vylezl sehnutý seržant.

„Žijete, veliteli?“

„Žiju,“ řekl kapitán, vstával a třel si při tom loket. „Máš na obličej krev.“

Kde jsou ostatní?“

Seržant se otřel a pohlédl na ruku. „Prevíti! Vůbec nic

nevím, veliteli. Pět jsem jich zastřelil, zůstali ležet na louce. To je všechno.“ Odtrhl si rukáv visící už jen na pár nitích.

„Jsi přece pátrač,“ řekl kapitán.

„Zatraceně,“ zaklel seržant. „Žádné stopy tam nejsou, je to tam jako kaše. Přivolej výsadek. Ve dvou stejně nic nedokážeme.“ Sedl si a zuby roztrhl zdravotnický balíček. „Ukaž, převážu ti to, veliteli.“

Kapitán si teprve teď všiml, že mu z rukávu kape na trávu tmavá krev...

Praktikant se zastavil, protože se mu podlomily nohy. Usedl na balvan. Srdce se mu mohlo rozskočit, v plicích neměl kapku vzduchu. Ocítl se v hluboké rokli. Jak se sem dostal? Na svazích nebyla ani travička. Na dně tekli potok. Praktikant si k němu lehl a pil, až mu začaly trnout zuby.

Bylo nesnesitelné ticho. Měl dojem, že se z toho dostal. Najednou vyletěl, kde má samopal? Nikde tu nebyl. Taky batoh mu zmizel. Bezmocně klesl na studený kámen. Chtělo se mu brečet. Vrtáku, troubo! Ztratil jsi samopal. Čím jsi tu beze zbraně? Modřiny vysoko na okraji svahu kývaly svými vrcholky na nekonečné obloze.

Teď se z toho lesa nedostane. Neovládl se a nakonec se rozbřečel jako malý kluk. Okamžitě se však vystrašeně rozhlédl. Mapa! Pokusil se rozpomenout na mapu. Podle pochodové osy to bylo na okraj lesa ještě sto kilometrů. To bylo příliš mnoho. Něco takového nikdy nedokáže. Kapitán však říkal, že když zamíří na jih, pak je to na okraj lesa jen padesát kilometrů. Jistě. Tak už by to šlo. Padesát kilometrů už nějak překoná. I kdyby tu vzdálenost měl proplazit. Pak najednou znovu vyskočil. Je to ale přece hlupák! Vždyť má vysílačku!

Horečnatě si začal ohmatávat kombinézu. Vysílačka

všitá do látky na prsou byla na svém místě. Odeslal zprávu. Bylo to jednoduché, stačilo stisknout knoflík. Ve sluchátku se ozval tón, vysílačka tedy fungovala. Stisk! knoflík, ale žádnou odpověď nedostal.

Přirozeně! Osobní vysílačky pracují nejvýš do vzdálenosti čtyř set metrů. A on utíkal nejméně pět kilometrů nebo ještě víc. Nikdo ho nemůže slyšet. Přesto ho vysílačka trochu uklidnila. Konečně to s ním není tak strašné. Seržant se už docela jistě spojil se základnou. Ti sem okamžitě pošlou posilu.

Vysoko mezi modřiny zarachotil vrtulník.

Praktikant se rozkřičel, začal mávat rukama, škrábal se nahoru, uklouzl, sypaly se na něho vlhké drny, znovu se pokoušel vyškrábat. Vrtulník zatím zmizel za stromy. Rozčarováním zasténal. Musel se teď dostat na volné prostranství a čekat. Rychle! Možná se ještě vrátí. Rozběhl se tam, kde byl les nejřidší. Pod širokým stromem, který by snad obejmuli tři lidé, stál svišť. Žilnaté hnědé ruce se mu houpaly pod koleny. Žluté oči bez jediného mrknutí sledovaly člověka.

Hlasitě praskla větvíčka. Praktikant ustoupil o krok. A svišť, jako kdyby si chtěl postěžovat, zavřeštěl vysokým hlasem, jako když někdo přejede nožem po skle.

Někde zevnitř lesa se ozvaly stejné žalující hlasy. Praktikant se ohlédl. Mezi stromy se objevili další čtyři svišťové...

Strčili ho do chatrče. Uvnitř byla tma. O něco zakopl. U zdi se něco pohnulo a vztyčila se tam ne zcela zřetelná postava. Nějaký hlas výsměšně pronesl: „Tak to se nám tu schází docela veselá společnost.“

Praktikant couvl, ale svišťové ho znovu strčili dovnitř.

„Jste ze skupiny ‚Sunni‘?“ zeptal se ten člověk.

„Ano.“

„Tak se můžeme seznámit. Já jsem Kolits.“

„Kolits! Z Kolitsovy skupiny?“

„No jistě, Kolits z Kolitsovy skupiny.“

„Copak vy nejste...“

„Právě že zatím ne. Tedy zatím. Jen počkejte.“

Kolits silně zapískal. Sakra, ještě to pořádně neumím. Zapískal znovu. Svišťové mu odpověděli neharmonickým sborem hvizdů, jejichž tón hned stoupal, hned klesal. Kolits naslouchal a moc se zamračil.

„Hned tě rozváží.“ Jeřabinové pruty se mu sesmekly z rukou.

Kolits zapískal znovu. Svišťové odešli a vstupní otvor za sebou zavřeli silnou deskou.

„Udělej si pohodlí,“ řekl Kolits. „Žádné lázně to tu tedy nejsou, ale žít se tu dá. Zvláště když na sebe moc neupozorňuješ.“

Oči přivykly šeru. Byla to malá chatrč bez jediného okna, stěny byly z něčeho spleteny. Prodíralo se jimi slunce. Podlaha byla hliněná. V koutě ležely smrkové větve, to byla postel. Něco se na ní pohnulo. Kolits se tam naklonil.

„Kdo to je?“ polekaně se zeptal praktikant.

„To je váš doktor. Přinesli ho asi před hodinou. Má rozbitou hlavu. Nejspíš otřes mozku, pořád něco blábolí.“

„Doktore!“ radostně zvolal praktikant.

„Pí-í-ít!“ ozvalo se tiše z kouta.

Kolits se sklonil a zvedl hliněný džbáněk.

„Musí co nejdřív do nemocnice. Okamžitě!“ řekl praktikant.

„To je pravda, mladíku,“ výsměšně přitakal Kolits.

„Praktikante, kde to jsme?“ zasténal doktor. „Snad mi praskne hlava...“

„Měl bys raději usnout.“ Kolits přikryl doktora nějakým hadrem a suše řekl: „Není na tom tak zle, jak se zdá. Musí si jen trochu poležet, to je všechno.“

Praktikant se opřel o stěnu. Chatrč se zakymácela.

„Máte zbraň?“ zeptal se. „Cože?“

„Jestli máte samopal. Vysílačku taky nemáte?“

Kolits před sebe položil velkou bělavou placku.

„Posilni se. Na chuť to samozřejmě není moc valné... Nesmíš se zlobit, ale nic jiného nemám.“

„A to jsem v biologickém centru slyšel o Kolitsovi přinejmenším legendy,“ vztekla řekl praktikant. „Mají vás tam málem za hrdinu.“

„Jo?“ bez zájmu se zeptal Kolits.

„Tak to mají zřejmě bujnou fantazii.“

Praktikant se nadechl, sevřel pěsti a vykročil k desce uzavírající východ.

„Kam jdete? Zpátky!“ Kolitsův hlas zazněl jako výstřel.

Byl to tón, kterému se praktikant podřídil zcela proti své vůli. Usedl a zeptal se skrze zuby: „Je tu silná stráž? A kdo nás hlídá? Kolik svišťů je ve vesnici?“

„To ti neradím,“ vyrovnaně odpověděl Kolits. „Kam bys chtěl utíkat? Během pěti minut tě mají. Jsou v lese jako doma.“

„Zůstal ještě někdo z vaší skupiny?“ stále ještě mezi zuby drtil otázku praktikant.

„Jen já,“ odpověděl až po chvíli Kolits. „Co se říká na základně? Nenašli nikoho? Co nic neříkáš? No jasně.“ Povzdechl si. „Takže ty jíst nebudeš? Promiň, pak to sním sám. To je totiž porce na celý den. Ještě že přinášejí vodu.“

„Utíkejme, utíkejme!“ sténal doktor. „Pustťte mě! Veliteli! Kde jsi?“

„Zabijí nás,“ řekl praktikant.

„To je docela možné.“

„A to říkáte tak klidně?“

„Jsem jenom objektivní, mladíku, vždyť jsme na ně zaútočili první.“

„Jak to můžete srovnávat? Lidé a tyhle zrůdy!“

„Oni to jsou taky lidé, mladíku. Tedy lidé ne. Pokud se ti nelíbí ten termín, tak jsou to jiné rozumné bytosti. Jak se řekne svišť latinsky?“

„Marmota,“ mechanicky odpověděl praktikant.

„Pak tedy Marmota sapiens. Svišť rozumný. Je to legrační, hledáme jiný rozum ve vesmíru a zatím ho máme tady rovnou pod nosem na Zemi.“

Praktikant seděl jako opařený. Jiný rozum. To ho ani ve snu nenapadlo. Profesor říkal, že je to organizovaný instinkt. Počátky specializace, jako je tomu v mraveništi.

„Mám strach z něčeho jiného,“ pokračoval zamyšleně Kolits. „Příliš rychle se vyvíjejí. Jsem tady třetí týden. Sleduji je. Podle mne ještě před deseti dny neznali oheň. A teď už se tu objevily táboráky. Člověk k něčemu takovému potřeboval mnohem více času. Nebo vzít zbraň...“

Praktikant mu naslouchal. Svišťové a rozumné bytosti. Ti, koho lidstvo hledá už desítky let, za nimiž posílá koráby ke hvězdám a prohmatává vesmír radiovými vlnami.

„Jsou to zcela zjevní mutanti,“ řekl. „Omyl přírody. Vývojový skok.“

„Mezi zvířaty je člověk taky mutant,“ odpověděl Kolits. „Taky je to vývojový skok. Není všechno tak jednoduché, mladíku. Ať už chceme nebo nechceme, na Zemi se objevil nový druh rozumných bytostí Marmota sapiens,“ opakoval.

„Copak jste neviděl, co ty vaše rozumné bytosti dělají?“ vykřikl praktikant. „Copak jste nebyl na farmách v jižních oblastech? Jen o tom poslouchat, to nemá smysl!“ Ve tmě se v koutě pohnul doktor, začal hlasitě sténat. Kolits namočil kus hadru a položil mu ho na čelo. „Já si myslím,

mladíku, že lidstvo se musí se svišti domluvit. A pokud je to možné, co nejdříve. Aby nebyly další oběti.“

Odmlčel se. Za stěnou chatrče na sebe pískali svišťové. „A pokud jde o farmy na jihu... byl jsem tam. Jak bych vám to, mladíku, vysvětlil. Představte si, že máte z ničeho nic mladšího bratra a ten bratr vám udělal nějakou bolest, stalo se to čistě náhodou, bezděčně, dokonce ani nechápal, co vlastně dělá, protože je ještě moc malý. Svišťové jsou naši mladší bratři. Krutí mladší bratři.“

Kolits najednou zvedl hlavu a naslouchal. Praktikant vyskočil. „Co se stalo?“

„Ticho!“ řekl Kolits. Za spletenou stěnou se ozvalo dupání, pískání bylo častější a vzrušenější. A vzápětí se vzduchem nesl zuřivý pískot, který praktikant slyšel už při útoku. Současně to začalo rachotit, jako kdyby někdo trhal látku.

„Naši!“ zvolal praktikant. „To jsou naši!“

Strčil do desky u východu a rozběhl se zaprášenou ulicí. Po její délce stálo po obou stranách asi dvacet podobných pletených chatrčí. Z nich s pištěním skákali svišťové.

Hlasitá kapitánova slova řvoucí z megafonu oznamovala: „Lidé, ulehněte na zem! Lidé, okamžitě ulehnout na zem!“

A hned nato rachotily výstřely. Odněkud se najednou objevili dva svišťové a padli do prachu. Na okraji vesnice se mezi stromy míhaly nízké postavičky a klesaly k zemi.

„Lidé, lehněte si na zem!“ řval megafon.

Praktikant začal couvat, nemohl odtrhnout pohled od ležícího těla. Někdo ho chytil za kombinézu. Malý svišť se mu tiskl k noze a kňučel. Praktikant do něho kopl. Svišť odletěl se složenýma rukama na prsou a hroživě vycenil fialovou tlamu. Držel docela maličké mládě, úplné nemluvně a pokoušel se schovat je za svýma rukama. Mládě bylo slepé a hlavou naráželo starému svišťovi do prsou. Ten slabě vypískl a plazil se s přeraženou nohou k praktikantovi.

„Marmota sapiens. Mladší bratr!“ rozpačitě řekl nahlas praktikant. Pohlédl za chatrče. Po zemi vyskakovaly drobné prachové vějířky. Svišť pištěl a usilovně se plazil blíž a blíž.

„Lidé, lehněte si na zem!“

Praktikant se zhluboka nadechl a vykročil rovnou na ulici, rovnou do těchto nepatrných prachových vějířků a s rukama zdviženýma nad hlavu.

„Ne-stří-lej-te!“ křičel, až mu přeskakoval hlas.

Kulky mu svištěly kolem nohou. Zvíře za chatrčí pištělo

stále hlasitěji.
„Ne-stří-lej-te!“
A pak nastalo ticho.

Konec